

Книгата на Йоил и лаодикийската Църква на адвентистите от седмия ден — тридесет и четвърта част

Jeff Pippenger

2026-01-27

Число тридесет и четири

За да има глас в пустинята, трябва да има пустиня. През юли 2023 г. започна да звучи глас, който посочваше, че Лъвът от Юдовото племе тогава разпечатваше откровението за Самия Себе Си, както е изложено в първа глава на книгата Откровение. Разочарованието в събота, 18 юли 2020 г., положи началото на трите дни и половина от Откровение единадесета глава, които приключиха в събота, 30 декември 2023 г. В онази събота, за пръв път от юли 2020 г. насам, Future for America говори публично в zoom среща.

Оттогава нататък Откровението на Исус Христос се разгръща постепенно. То започна с откровение на думата „истина“, за която след това се видя, че представлява рамка от три стъпки, очертана от първата, тринадесетата и двадесет и втората буква на еврейската азбука, които, събрани заедно, образуват думата „истина“. Трите стъпки, представени в рамката на думата „истина“, бяха стара истина, поставена в нова обстановка.

В продължение на години сме показвали, че трите стъпки — дворът, Светото място и Пресвятото място — са успоредни на трите действия на Светия Дух, тъй като Той изобличава за грях в двора, изявява правда в Светото място и съди в Пресвятото място. Ние сме установили, че тези три стъпки се проявяват навсякъде в Божието Слово, но всички тези разбирания бяха увеличени в рамката на „истината“ към 2023 г. Да се вземе една стара истина и да се постави в нова рамка на истина — това е, което Христос върши, докато постепенно разпечатва Своето Слово. „Пустинята“, която приключи през 2023 г., представлява пророческо „време на края“, когато едно пророчество бива разпечатано. Това пророчество е откровението на Исус Христос, Който е „Истината“.

„По времето на Спасителя юдеите бяха тъй затрупали скъпоценните бисери на истината с отломките на преданието и баснята, че беше невъзможно да се различи истинското от лъжливото. Спасителят дойде, за да разчисти отломките на суеверието и отдавна поддържаните заблуждения и да постави бисерите на Божието слово в рамката на истината. Какво би направил Спасителят, ако би дошъл при нас сега така, както дойде при юдеите? Би трябвало да извърши подобно дело, като разчисти отломките на преданието и церемонията. Юдеите бяха силно смутени, когато Той извърши това дело. Те бяха изгубили от поглед първоначалната Божия истина, но Христос отново я постави пред тях. Нашата работа е да освободим скъпоценните Божии истини от суеверие и заблуда. Какво дело ни е поверено в евангелието!“ Review and Herald, 4 юни 1889 г.

„Наша работа е да освободим скъпоценните Божи истини от суеверие и заблуда“ и „да поставим скъпоценностите на Божието Слово в рамката на истината“. През 2023 година Господ въведе рамката на истината в структурата, представена чрез думата „истина“. Тази рамка извежда пред погледа „първоначалните“ истини „на Бога“.

„Прахът и отломките на заблудата са затрупали скъпоценните бисери на истината, но Господните работници могат да открият тези съкровища, така че хиляди да ги съзерцават с наслада и благоговение. Божии ангели ще бъдат до смирения работник, като му дават благодат и божествено просветление, и хиляди ще бъдат подтикнати да се молят с Давид: „Отвори очите ми, за да съзерцавам чудните неща от Твоя закон.“ Истини, които векове наред са били невиджани и пренебрегвани, ще заблестят от озарените страници на Божието свято слово. Църквите като цяло, които са чули, отхвърлили и потъпкали истината, ще вършат още по-нечестиво; но „разумните“, онези, които са честни, ще разберат. Книгата е отворена и Божиите слова достигат до сърцата на онези, които желаят да познаят Неговата воля. При мощния вик на ангела от небето, който се присъединява към третия ангел, хиляди ще се пробудят от вцепенението, което е държало света векове наред, и ще видят красотата и стойността на истината.“ Review and Herald, December 15, 1885.

„Господните работници“, които са „мъдрите“ и „които са честни“, „ще разберат“ и ще „разкрият“ „съкровища, така че хиляди да ги гледат с наслада и благоговение“. За съжаление за лаодикийския адвентизъм не те се пробуждат от своето вцепенение при силния вик на третия ангел, защото това е неделният закон, а тогава е твърде късно, за да се пробуди адвентизмът. Работниците на единадесетия час се пробуждат от своето „вцепенение“ „при силния вик на ангела, който се присъединява към третия ангел“ при скоро идващия неделен закон. От 2024 година насам „истини, които в продължение на векове са оставали невиджани и пренебрегвани“, са засиявали „от осветените страници на Божието свято слово“.

В Исаия 22:22 на Елиаким е даден ключ, а в Матей 16 на Петър са дадени ключовете на царството.

И ключа на Давидовия дом ще положи на рамото му; и той ще отвори, и никой няма да затвори; и той ще затвори, и никой няма да отвори. Исаия 22:22.

„Ключът“ е даден на Филадельфия, защото това е единственото друго място в Писанията, където се споменава ключът за отваряне и затваряне.

И до ангела на църквата във Филадельфия пиши: Това казва Светият, Истинният, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред тебе отворена врата, която никой не може да затвори; защото имаш малко сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето име. Откровение 3:7, 8.

При последното общуване със заядливите юдеи Христос постави въпрос, на който юдеите не можаха да отговорят.

И когато фарисеите бяха събрани заедно, Исус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христос? Чий Син е Той? Те Му казаха: Син Давидов. Той им каза: Как тогава Давид чрез Духа Го нарича Господ, като казва: „Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как е Негов Син?

И никой не можеше да Му отговори нито дума; нито някой дръзна от онзи ден нататък да Му зададе повече въпроси. Матей 22:41–46.

Юдеите не бяха в състояние да разберат пророческата връзка между Давид и Христос, защото им липсваха пророческите ключове, за да разбират библейския език „ред след ред“. Христос завърши общуването Си с юдеите, като посочи, че тяхната слепота се дължи на неспособността им правилно да разпределят словото на истината. Той бе заявил, че ако разбираха Моисей, щяха да разбират и Христос; но те не разбираха Писанията, които твърдяха, че поддържат и защитават.

„Ключът“ на „Дома Давидов“ бе даден на милеритите, които бяха Филадельфийската църква. „Ключът“ беше едно реформационно движение, представено чрез отворени и затворени врати. От 1798 до 1863 г. милеритското движение премина от опитността на Филадельфия към опитността на Лаодикия, като същевременно премина от движение към църква. Една врата се отвори и една врата се затвори на 19 април 1844 г., както една врата се отвори и една врата се затвори на 22 октомври 1844 г., както една врата се отвори и една врата се затвори през 1863 г.

Елиаким имаше ключ, но на Петър бяха дадени „ключове“. Ключът в единствено число беше затворената врата от 1844 година.

„Темата за светилището беше ключът, който отключи тайната на разочарованието от 1844 година. Тя разкри пред погледа цялостна система от истина, свързана и хармонична, показвайки, че Божията ръка е направлявала великото адвентно движение и разкривайки настоящия дълг, като осветли положението и делото на Неговия народ.“
Великата борба, 423.

Темата за светилището беше ключът, който отключи затворената врата от 1844 година, но и на Петър бяха дадени ключовете на царството.

А Исус в отговор му рече: Блажен си ти, Симоне, сине Ионин; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:17–19.

Ред по ред, на Филадельфия, последната заветна Невяста, представена чрез Петър, се дава ключът на дома Давидов, както и ключовете на небесното царство. Ключът на дома Давидов е последният предмет, по който Исус влезе във взаимодействие с фарисеите.

И когато фарисеите бяха събрани, Иисус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христос? Чий Син е Той? Те Му отговориха: Давидовият Син. А Той им каза: Как тогава Давид, в духа, Го нарича Господ, като казва: „Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи Твоите врагове за Твое подножие“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как е Той негов Син?

И никой не можа да Му отговори ни дума; нито се осмели някой от онзи ден нататък да Му зададе вече въпроси. Матей 22:41–46.

Темата за Давид и неговия Господ е именно мястото, откъдето Петър започва в деня на Петдесетница в горницата в третия час. Темата, която затвори вратата за общение между фарисеите и Христос, е ключът, който Петър използва, за да отвори вратата на горницата в деня на Петдесетница.

Защото Давид не се е възнесъл на небесата; а сам той казва: „Рече Господ на моя Господ: Седни отдясно Ми, докле положи враговете Ти за Твое подножие.“ И тъй, нека целият Израилев дом знае твърдо, че Бог направи същия този Иисус, Когото вие разпнахте, и Господ, и Христос.

А когато чува това, бяха прободени в сърцето си и казаха на Петра и на останалите апостоли: Мъже и братя, какво да сторим?

Тогава Петър им рече: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете; и ще приемете дара на Светия Дух. Защото обещанието е за вас и за децата ви, и за всички далечни, за колкото Господ, нашият Бог, ще призове. И с много други думи той свидетелстваше и ги увещаваеше, казвайки: Спасете се от това извратено поколение. Тогава онези, които с радост приеха словото му, се кръстиха; и в същия ден към тях се прибавиха около три хиляди души. Деяния 2:34–41.

Петър имаше ключовете да вързва или да развързва, и когато правеше това, небето беше в съгласие с действието на Петър. Петър представлява Божествеността и човечеството, действащи заедно, за да разпечатат истините на Божието Слово. Когато тези истини бъдат разпечатани, те са представени като познание.

„Ключът на познанието в дните на Христос бе отнет от онези, които трябваше да го държат, за да отключват съкровищницата на мъдростта в старозаветните Писания. Равините и учителите на практика бяха затворили небесното царство пред бедните и онеправданите и ги бяха оставили да погинат. В Своите поучения Христос не излагаше пред тях много неща наведнъж, за да не би да обърка умовете им. Той правеше всяка точка ясна и отчетлива. Не се гнусяше да повтаря стари и познати истини от пророчествата, ако те служеха на Неговата цел да внедрява идеи.“

„Христос беше източникът на всички древни скъпоценни бисери на истината. Чрез делото на врага тези истини бяха изместени. Те бяха откъснати от истинското си място и поставени в рамката на заблудата. Делото на Христос беше да пренареди и утвърди скъпоценните бисери в рамката на истината. Принципите на истината, които Сам Той беше дал, за да благословят света, чрез действието на Сатана бяха погребани и привидно

бяха станали изчезнали. Христос ги избави от развалините на заблудата, даде им нова, жизнена сила и им заповяда да сияят като скъпоценни скъпоценности и да стоят твърдо до века.“

„Самият Христос можеше да използва всяка една от тези древни истини, без да заимства и най-малката частица, защото Той ги бе породил всички. Той ги бе вложил в умовете и мислите на всяко поколение, и когато дойде в нашия свят, Той пренареди и оживотвори истините, които бяха станали мъртви, като ги направи по-въздействащи за благо на бъдещите поколения. Исус Христос беше Този, Който имаше силата да избави истините от развалините и отново да ги даде на света с повече от първоначалната им свежест и сила.“ Manuscript Releases, том 13, 240, 241.

Ключовете на Петър бяха, за да връзват и да развързват, а Петър представлява последната християнска невеста, която са сто четиридесет и четирите хиляди. Свързващата вест на Петър, представена в свидетелството на сто четиридесет и четирите хиляди, е запечатването. Развързващата вест на Петър в свидетелството на сто четиридесет и четирите хиляди е ислямът на третата скръб.

„След това видях третия ангел. Съпровождащият ме ангел каза: „Страшно е неговото дело. Ужасна е неговата мисия. Той е ангелът, който трябва да отдели житото от плевелите и да запечата, или върже, житото за небесната житница. Тези неща трябва да погълнат целия ум, цялото внимание.““ Ранни писания, 119.

Пшеницата, която е снопувана, е представена от първоплодното пшенично приношение на Петдесетница, което като възвявано приношение би представлявало издигането на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди. Запечатването на Божия народ е вътрешната вест на Петър, която се осъществява по време на историята на исляма на третото горко, което постепенно бива освобождавано от 11 септември нататък.

И след това видях четири ангела, стоящи на четирите краища на земята, които държаха четирите ветрове на земята, за да не духа вятър върху земята, нито върху морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел, възлизащ от изток, който имаше печата на живия Бог; и извика със силен глас към четирите ангела, на които бе дадено да вредят на земята и на морето, казвайки: Не вредете на земята, нито на морето, нито на дърветата, докле не запечатаме слугите на нашия Бог по челата им. Откровение 7:1–3.

Онези четири ветрове, които са възпирани по време на запечатването на Божия народ, бяха пуснати на свобода на 11 септември, а след това възпрени от Джордж Буш-младши. Външната вест на Петър е ислямът, а развързването и възпирането на исляма е външната вест, която преминава през времето на запечатването. Човешката природа на Петър е свързана с Божествеността, защото ключовете, дадени нему, представляват съгласие между небето и земята.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Тъмнината на лукавия обгръща онези, които пренебрегват да се молят. Прошепнатите изкушения на врага ги примамват към грях; и всичко това е, защото те не се възползват

от привилегиите, които Бог им е дал в божественото установление на молитвата. Защо синовете и дъщерите на Бога да се колебаят да се молят, когато молитвата е ключът в ръката на вярата, за да отключи небесната съкровищница, където се пазят безпределните ресурси на Всемогъществото? Без непрестанна молитва и прилежно бдение ние сме в опасност да станем небрежни и да се отклоним от правия път. Противникът постоянно се стреми да препречи пътя към престола на благодатта, за да не получим чрез усърдна молба и вяра благодат и сила да устоим на изкушението.“

„Съществуват определени условия, при които можем да очакваме, че Бог ще чуе и ще отговори на нашите молитви. Едно от първите между тях е да усещаме нуждата си от Неговата помощ. Той е обещал: „Защото ще излея вода на жадния и потоци на сухата земя.“ Исая 44:3. Онези, които гладуват и жадуват за правда, които копнеят за Бога, могат да бъдат уверени, че ще се наситят. Сърцето трябва да бъде отворено за влиянието на Духа, иначе Божието благословение не може да бъде прието.

„Самата ни голяма нужда е вече довод и ходатайства най-красноречиво в наша полза. Но трябва да се търси Господ, за да извърши Той тези неща за нас. Той казва: „Искайте, и ще ви се даде.“ А „Онзи, Който не пощади Своя Собствен Син, но Го предаде за всички нас, как няма с Него да ни подари и всичко?“ Матей 7:7; Римляни 8:32.

„Ако таим беззаконие в сърцата си, ако се държим за някой известен ни грях, Господ няма да ни чуе; но молитвата на каещата се, съкрушена душа винаги се приема. Когато всички известни прегрешения бъдат изправени, можем да вярваме, че Бог ще отговори на нашите прошения. Нашата собствена заслуга никога няма да ни препоръча на Божието благоволение; достойността на Исус е тази, която ще ни спаси, Неговата кръв е тази, която ще ни очисти; и все пак ние имаме дял, който трябва да изпълним, като се съобразим с условията за приемане.“

„Друг елемент на победоносната молитва е вярата. „А който дохожда при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че въздава на ония, които Го търсят усърдно.“ Евреи 11:6. Исус каза на Своите ученици: „Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че го получавате, и ще ви бъде.“ Марк 11:24. Приемаме ли думата Му такава, каквато е?“ Пътят към Христа, 94–96.

„Тук има поука за младите мъже, които изповядват, че са Божии служители, носещи Неговата вест, и които са възвеличени в собствената си преценка. Те не могат да посочат нищо забележително в своята опитност, както можеше Илия, и все пак се чувстват над извършването на задължения, които на тях им се струват низки. Те не желаят да слязат от служебното си достойнство, за да извършат необходима служба, страхувайки се, че ще вършат работата на слуга. Всички такива трябва да се поучат от примера на Илия. Неговото слово заключи съкровищата на небето — росата и дъжда — от земята за три години. Само неговото слово беше ключът да отключи небето и да донесе дъждовни порои. Той бе почетен от Бога, когато възнесе своята проста молитва в присъствието на царя и хилядите израилтяни, в отговор на която огън блесна от небето и запали огъня върху жертвения олтар. Неговата ръка изпълни Божия съд, като уби осемстотин и петдесет Ваалови жреци; и въпреки изтощителния труд и най-знаменателния триумф на

деня, онзи, който можеше да доведе облаци и дъжд и огън от небето, бе готов да извърши службата на най-нисш слуга и да тича пред колесницата на Ахав в тъмнината, сред вятъра и дъжда, за да послужи на владетеля, когото не се бе побоял да изобличи в лицето заради неговите грехове и престъпления. Царят премина навътре през портите. Илия се загърна в кожуха си и легна върху голата земя.“ Свидетелства, том 3, 287.